

Приятелски срѣщи.

фейлетонъ.

Журналистътъ Ставровъ, който е добъръ книжовникъ, и още по-добъръ наблюдателъ, ми разказваше единъ день слѣдующето:

—Безъ да страдамъ отъ аристократическата болѣсть — катаръ на стомаха — и макаръ да се радвамъ винаги на добра охота, то естѣ да нѣмамъ нужда отъ съвѣтитѣ на доктора си, — а това не ще да каже, че нѣма защо да завиждаме на камѣка — азъ имамъ правило всѣки день да обикалямъ по три пѣти градската градина. Правя това растѣпкване обикновенно по-ранко, докѣдѣ тротуара е по-свободенъ отъ върволякъ, съ тихъ ходъ, спокойна съвѣсть и съ вида на челякъ, който не желае никому зло.

Но ни единъ пѣтъ не е се минало безъ да не срѣщна нѣколко приятели и размѣня нѣколко любезни думици съ тѣхъ... Това е голѣмо утѣшение на човѣка — да се чувствува не самичѣкъ, обиколенъ отъ участието на други хора, на които той не е чуждъ и тѣ не сѣ му чужди. Но искашъ ли да ти кажа право? Това внимание на прияте-